

Referat

VI ER OGSÅ KIRKEN's 8. ordinære generalforsamling

søndag den 27. marts 2011 kl. 15.00 i Medborgerhuset Danasvej 30B

1. Formanden bød velkommen

2. Valg af stemmetællere.

To af de fremmødte medlemmer blev valgt:

3. Valg af dirigent

Martin Ghisler blev valgt

4. Formandens beretning.

Se Bilag A nedenfor

Spørgsmål til beretningen fra deltagerne:

Et medlem spurgte til de andre europæiske organisationer, hvordan var det med Sverige? Formanden svarede, at der af grunde, han ikke var bekendt med, på et tidspunkt var to grupper i Sverige: *Katolsk vision* og *Vi är också Kyrkan*.

Da IMWAC kun accepterer én gruppe i hvert land, bad man formanden for den finske gruppe ordne problemerne. I dag er *Vi är också Kyrkan* medlem af IMWAC.

I efteråret 2006 var formanden indbudt til et møde i Uppsala sammen med Christian Weisner fra Tyskland og repræsentanter for de andre nordiske Vi er også kirken-grupper for at orientere svenskerne om vores arbejde. (Se Nyhedsmail nr. 35 af 21. januar 2007). I dag sendes vore nyhedsmails og formandsbreve også til Norge, Sverige og Finland.

På opfordring af Anthony Padovano fra American Catholic Council prøvede formanden for to år siden at få etableret et Nordic Catholic Council, men trods positive tilkendegivelser fra de andre nordiske lande er det ikke blevet til noget.

Repræsentanter fra Norge har deltaget i IMWAC's formandsmøder, men der har ikke været repræsentanter fra Sverige og Finland.

Med hensyn til kun én gruppe fra hvert land har IMWAC dog gjort en undtagelse for lande med flere sprogområder: Belgien, Schweiz, Italien (Sydtyrol) og Spanien (Catalonien).

European Network: Church on Move optager derimod alle græsrodsbevægelser.

Et medlem havde et barnebarn som skal firmes, det bliver i en dansk folkekirke (Grundtvigskirken), hvilket hun fandt utilfredsstillende. Et andet medlem svarede, at biskoppen ikke kan tage rundt til alle kirkerne for at firme, og at de katolske kirker er for små, hvis man også gerne vil have de pårørende med, så derfor har man lånt én af de store protestantiske kirker.

Et andet medlem fandt at det var positivt, at kirkerne kan hjælpe hinanden og samarbejde.

VI ER OGSÅ KIRKEN

en forening af katolikker

Det første sted en sådan firmelse fandt sted var i Århus, men det er første gang det skal ske i København.

Et medlem spurgte hvor de unge var henne? Det er et problem overalt, at vi ikke ser dem, men kunne det ikke tænkes at de unge vil vågne op efter alt hvad der er sket?

Formanden svarede at det kunne man håbe, men sikkert var det ikke, for de unge er ligeglade. Han kunne referere, at Helen McCarthy fra We Are Church, Ireland, havde fortalt ham, at "når vi spørger de unge, om de ikke ønsker reformer i kirken, så trækker de blot på skuldrene. Det interesserede dem ikke."

I forsommeren bad Daniel Nørgaard, der er ungdomspræst i bispedømmet, formanden holde et foredrag om VEOK og reformer i kirken for Københavns unge Katolikker. Det blev en udmærket aften, men den helt store spørgelyst var der ikke. De fleste var for unge til rigtigt at have problemerne inde på livet (fx sex før ægteskabet, prævention o.lign.)

Formanden fortalte endvidere at han havde tilbudt at holde foredrag i AC, men fået afslag, fordi han ikke er tilstrækkelig pavetro. Han, der i årevis har holdt foredrag ved konferencer i ind- og udland, på Folkeuniversiteterne og for protestantiske menigheder, fandt det ærgerligt, at katolikerne ikke ville have ham til at holde foredrag om katolske krøniker fra reformationstiden, karmeliterordenen i senmiddelalderen, Maribo og Mariager kloster, broder Jacob i Mexico, jesuiterstaterne i Paragua m.v., emner der ikke noget med nutidige kirkelige forhold at gøre.

Det blev endvidere oplyst, at bestyrelsen havde overvejet en dialogblog på VEOK's hjemmeside, men havde fravalgt den for at undgå irrelevant debat og tilsvinende indlæg.

Et medlem fra Katolsk Dialog fortalte at de oprindeligt havde haft en sådan blog, men opgivet den, fordi de gerne ville kunne styre, hvad der blev skrevet. Den udviklede sig nemlig til at blive en diskussion mellem få for diskussionens skyld. Formanden sagde hertil, at medlemmerne altid var velkommen til at fremkomme med kommentarer og ideer. De kunne bare sende en mail til ham. Var en kommentar af almen interesse, ville bestyrelsen overveje om, den skulle udsendes til de øvrige medlemmer.

Et medlem oplyste, at hun desværre ikke har internet, men fik oplyst at hun på biblioteket kan læse om www.VEOK.dk på internettet .

Formanden oplyste at der i USA allerede er 2 og i Tyskland 1 kvindelige biskopper.

5. Godkendelse af regnskab for 2010

Regnskabet, der viser et overskud på DKK 3.753,30, blev godkendt.

6. Indkomne forslag

Ingen indkomne forslag.

7. Godkendelse af budget for 2011.

Det foreslåede budget, der viste et overskud på DKK 4.000, blev ikke godkendt, idet forsamlingen ønskede at øge budgettet til møder til kr. 8.000. Endvidere blev EDB budgettet hævet til 1.000 kr. Således blev budgetteret overskud reduceret til kr. 500.

VI ER OGSÅ KIRKEN

en forening af katolikker

8. Fastsættelse af kontingent for 2012

Bestyrelsen foreslag om uændret kontingent DKK 100 blev vedtaget

9. Valg af 4 - 6 bestyrelsesmedlemmer og 2 suppleanter

(Bestyrelsesmedlemmerne og suppleanter vælges for 2 år)

Kaare Rübner Jørgensen, Bent Raith, Monique Buch og Jens Buch blev genvalgt

Tove Valesin og Birgit Andreassen blev nyvalgt.

Suppleanterne var ikke på valg i år.

(Bestyrelsen konstituerede sig ved et møde efter generalforsamlingen.

Se Bilag B nedenfor).

10. Valg af revisor og revisorsuppleant

Sebastian Horch og Martin Ghisler blev genvalgt.

11. Eventuelt

Ingen særlige bemærkninger.

Dirigenten hævede mødet kl. 16.50

Referent: Monique Buch

Bilag A

Formandens beretning 2011

Der er i dag gået elleve måneder siden vor sidste generalforsamling. I begyndelsen af perioden var vor kirke i orkanens øjne, præget som den var af avisernes daglige skrivelser om præster, der havde forgrebet sig på børn, unge og kvinder. Nogen rar og behagelig situation var det bestemt ikke, hverken for de præster, der blev hængt ud i pressen, vor biskop eller vore katolske menigheder. Det samme gjaldt for VEOK og dens medlemmer. Alle var vi dybt berørt over situationen, men hvad kunne vi gøre anden end at forlange en tilbundsående og uvildig undersøgelse af, hvad der var foregået i vor kirke. Det accepterede biskoppen da heldigvis også, for også han kunne efter nogen tøven se, at man ikke blot kunne lade som ingenting eller undersøge sig selv. Det var situationen for alvorlig til, for det var ikke kun hans, men hele kirkens troværdighed, som stod på spil. Som bekendt bad han først Københavns Politi og derpå advokat Kjeldsen undersøge, hvad der var foregået i kirken.

Københavns Politi kunne den 13. oktober meddele, at alle sager mod katolske præster var droppet. Det lød jo meget godt. Og dog! For samtidig kunne det fortælles, at af de 33 sager, det havde fået overdraget til bedømmelse, ville det i mindst 22 af tilfældene have foretaget en nærmere undersøgelse, hvis sagerne ikke havde forældede. At de var det, kom efter min mening ikke som nogen overraskelse, for det tager erfaringsmæssigt ofte ti til tyve år, før et menneske, der som barn har været udsat for et seksuelt overgreb, har fået bearbejdet det så meget, at han eller hun er i stand til at tale derom. Men én præst blev da fyret og måtte rejse tilbage til sit hjemland. Forgrebet sig på et barn eller et ungt menneske, havde han ganske vist ikke. Det var som bekendt, fordi han havde fået en dom for besiddelse af børneporno på sin computer.

VI ER OGSÅ KIRKEN

en forening af katolikker

Seks præster blev sidste forår og sommer ifølge pressen suspenderet. På bispedømmets hjemmeside var der dog kun nævnt fire. Da aviserne havde deres oplysninger fra pressemeddelelser, udsendt af bispekontoret, må man undre sig over denne diskrepans. Nogen forklaring herpå er aldrig blevet givet.

Hvor smertefuldt end det har været for de seks præster og deres meninger, var det efter min mening korrekt at suspendere dem, indtil en nærmere undersøgelse havde fundet sted, der eventuelt kunne rense dem. Det skete som bekendt i fire tilfælde.

På grundlag af de oplysninger, der er offentligt kendt, var det helt ubegrundet at suspendere en af præsterne. Anklagerne imod ham byggede på ondsindede rygter, der blev præsenteret for biskoppen af den tidligere præst David Vincent Nielsen. At biskoppen ikke har kunnet gennemskue, at der lå en personlig modvilje bag, kan man kun beklage. Værre blev det som bekendt, at da den pågældende præst var rejst til Columbia for at arbejde dér, var der nogle nævenyttige personer her i landet, der ikke så sig for gode til at orientere ærkebiskoppen i Bogotá om de mistanker, der havde været rejst imod ham, hvorfor den sydamerikanske ærkebiskop bad ham tage tilbage til Europa. Hvem de pågældende personer har været, ved vi ikke – David Vincent Nielsen har bedyret, at det ikke var ham, så det må vi tro. Men hvorfor dette had, dette ønske om at ødelægge et andet menneske? Særlig kristent var det bestemt ikke.

Situationen lige nu: to præster fortsat suspenderet. Hvad der skal ske med dem, ved vi ikke, men ifølge reglerne skal biskoppen udpege en undersøgelsesdommer, der skal tale med præsterne og ofrene og eventuelle vidner. Han, der skal have en doktor- eller licentiatgrad i kanonisk ret (hvad ingen præst har i Danmark), udarbejder derefter en redegørelse, som forelægges biskoppen, hvorpå han træffer beslutning om, hvad der skal ske med de pågældende præster. Det være alt fra frifindelse til tjenstlig påtale, forbud mod at have noget at gøre med børn og unge. Finder biskoppens deres handlinger så alvorlige, at de bør fratages kjole og krave, dvs. at de ikke længere kan være præster, må han oversætte alle sagsakter til enten engelsk, tysk, fransk, italiensk eller latin og sende det hele til Rom, for efter 2001-brevet er det alene Trosælærekongregationen, der kan træffe en afgørelse i sådanne sager. Og sagsbehandlingen her vil formentlig tage flere år – noget som på ingen måde kan siges at være tilfredsstillende – hverken for de pågældende præster, deres menigheder eller den almindelige retsfølelse. Men lad os nu se, om det kommer så vidt.

Samtidig er advokat Kjeldsen gået i gang med sin undersøgelse. Ifølge det kommissorium, der blev præsenteret for offentligheden den 5. juni, skal han hver tredje måned rapportere til biskoppen om, hvor langt han er kommet i sin undersøgelse. Men hverken hans rapport 1. september, 1. december eller 1. marts har biskoppen anset det for nødvendigt at orientere os om, så derfor ved ingen uden for en snæver kreds på bispekontoret, hvordan det går med hans undersøgelse, og om hvornår vi kan forvente en endelig bedømmelse af, hvad der er foregået i vort bispedømme.

De mange afsløringer om sexkrænkende præster fik medierne til at kigge den katolske kirke yderligere efter i sømmene. Og her fandt de så endnu en sag. Nemlig sagen om den demente nonnes død i Sostrup. Da biskop Kozon i sin tid fik underretning derom, foretog han sig ikke andet end at bede Rom om en ekstraordinær visitation af klostret. Mere kunne han efter egen opfattelse ikke gøre, da klostret var exempt, det vil sige ikke underlagt hans kirkelige jurisdiktion. I Rom fandt man dog ingen grund til at imødekomme hans ønske, så

VI ER OGSÅ KIRKEN

en forening af katolikker

sagen blev aldrig undersøgt. Jeg undrer mig dog alligevel over, at biskoppen ikke også bad politiet kigge nærmere på sagen, for der var jo mistanke om, at der var tale om et uagtsomt manddrab – og det er en ret så alvorlig forbrydelse. Jeg tror, at biskoppen dengang havde den opfattelse, at kirkelige problemer ordnede kirken selv uden at indblande udenforstående. Men nu begyndte aviserne altså at skrive om den. Politiet gik derfor ind i sagen, men fandt dog på grundlag af lægens dødsattest og en afhøring af den hollandske abbedisse ingen grund til at efterforske dødsfaldet yderligere eller rejse sigtelse mod abbedissen for uagtsomt manddrab. Sagen ville formodentlig også nu være forældet.

Da sagen ifølge de foreliggende oplysninger indeholder flere uafklarede spørgsmål, sendte jeg på VEOK's vegne et brev til politimester Frits Kjeldsen, Østjyllands Politi, med anmodning om aktindsigt. Og kunne det ikke bevilges, om han så kunne besvare fire spørgsmål: 1/ Om det havde været den afdøde nonnes sædvanlige læge, der havde udfærdiget dødsattesten? 2/ Om politiet havde haft adgang til den afdødes nonnes lægejournal? 3/ Om den afdøde nonne var blevet obduceret? og 4/ Om klostrets tidligere og nuværende nonner også var blevet afhørt? Et svar på denne henvendelse fik jeg aldrig.

Biskoppen bad dog igen om en ekstraordinær visitation af forholdene i klostret. Denne gang blev det imødekommet og – så vidt jeg er orienteret – udpegede Rom hjælpebiskoppen af Birmingham og abbedissen af Vadstena som visitatorer. Visitationen har fundet sted, men hvad resultatet af den blev, vides selvfølgelig ikke. Den slags bedømmelser offentliggøres ikke. Men vi må forvente, at biskoppen offentliggør Roms kendelse, når den til sin tid foreligger. Ellers lever han ikke op til sine egne ord i det brev, han sendte til Danmarks katolikker den 6. juni:

”Vi har brug for at lære af disse sager. Vi kan ikke sige os fri for, at noget af det, som er gået galt, beror på en fortidig kultur i kirken. Den må vi gøre op med – ikke kun i teorien og i ord, men i praktisk handling.”

Biskoppen refererede ganske vist ikke her til Sostrupsagen, men til den generelle hemmeligholdelse af de mange sager om præsters overgreb, der har fundet sted overalt i verden, men trods det indvarslede hans ord en åbenhed, som vi også i denne sag må holde ham fast på. Sker det ikke, bliver hans ord blot tom snak.

I sidste uge blev der udgivet et festskrift til Reinhold Sagner. Vi i VEOK's bestyrelse har ikke haft noget med det at gøre, ja vi kendte slet intet til det, før det var udkommet. Det kan vi godt være kede af, for vi ville selvfølgelig også gerne have sendt ham en hilsen og takket ham for det store arbejde, han gennem en menneskealder har ydet i Danmark. Forlader vi vort eget land og ser på, hvad der er sket i udlandet, kunne jeg nævne, at sexskandalerne fortsætter – nu blot i andre lande (Holland, Belgien), og at paven var i Storbritannien i september. Der har også været hospitalsstriden i Phoenix, Arizona, der rejser spørgsmålet, om man i det hele taget kan have katolske hospitaler. I hvert fald står de etiske retningslinier, kirken har udarbejdet for dem, i modstrid med de krav, samfundet må stille til hospitalerne. Men de sager er i gennem vores nyhedsmails blevet orienteret om. Lad mig derfor nøjes med at omtale to ting. Latinamerika fik i december sin første kvindelige katolske præst. Hendes navn er af gode grunde ikke offentliggjort, men hun synes at være en ordenssøster, der ikke kun er teologisk veluddannet, men også i årtier har arbejdet i socialt belastede miljøer. Antallet af kvindelige præster på verdensplan er vel

VI ER OGSÅ KIRKEN

en forening af katolikker

næppe mere end 120, men lige meget hvor meget, de råber og skriger i Rom, bliver der altså flere og flere af dem. Og det er egentlig meget opmuntrende.

Mindre opmuntrende er til gengæld de tyske teologers memorandum. Forstået på den måde, at det er trist, at de har følt det nødvendigt at udarbejde dette skrift. Men situationen i Tyskland er også fortvivlende. I 2010 meldte 250.000 katolikker sig ud af kirken. I ærkebispedømmet Köln blev i 2009 9 mænd præsteviet, i 2010 var tallet 4, i Essen 2 i 2009 og 1 i 2010. Sådan er det ikke kun i Tyskland, men overalt i den vestlige verden. Hver gang 6 præster dør eller trækker sig tilbage på grund af alder, er der 1 nyordineret til at tage over. Det kan godt være, det ikke er seks, men otte, jeg husker ikke tallet eksakt, men det er egentlig uden betydning for pointen. Alle kan sige sig selv, at det ikke kan blive ved med at gå. Biskoppernes løsning på problemet har hidtil været nedlægning og sammenlægning af sogne, fx i Köln skal 221 sogne reduceres til 180, i Essen 272 til 43. Også det sker overalt. I bispedømmet Cleveland i Ohio for eksempel er 27 sogne blevet nedlagt samtidig med at det er planen at lade de resterende 41 fusionere til 18. "No parish is safe", siger man i USA.

Sådanne megasogne er ikke vejen frem. Tværtimod: de smadrer, hvad der findes og gennem årtier, hvis ikke århundreder, er bygget op af lokale religiøse miljøer. Man fjerner alle de små rødder, kirken hidtil har suget næring af, og forventer, at nogle få, tykke rødder kan holde det store træ, som vor kirke er, stående og få det til at vokse yderligere. Men det kan kun være med til at fremmedgøre endnu flere. Et eksempel: i dag er det kun halvdelen af italienerne, der betegner sig som katolikker – 20 % færre end i 2004. Hvad der sker i øjeblikket, er i virkeligheden, at biskopperne er i gang med at ødelægge kirken, ja nogle taler direkte om en "kristenforfølgelse fra oven". Skal der stadig være en bred, folkelig katolsk kirke i Vesteuropa om 75-100 år, må der ske noget radikalt.

Der er derfor i virkeligheden alt mulig grund til at glæde sig over, at 143 tyske universitetsprofessorer i teologi nu råber vagt i gevær. Næppe var deres memorandum trykt, så begyndte andre teologer at bakke op om kravene. I dag er deres antal i dag 311 – heraf 240 fra Tyskland, Østrig og det tysktalende Schweiz. Det er mellem halvdelen og to tredjedele af samtlige teologiske professorer i Tyskland! Samtidig fik memorandum'et tilslutning fra andre, der ikke tilhørte den universitære elite. 64.102 har indtil i går skrevet under.

Går man de navnelister igennem, som ligger på nettet, slår det én, hvor mange der ikke ønsker deres navn frem, men blot står anført som N.N. Det kan næsten kun være præster, ordensfolk og andre, der er ansat i kirken, fx diakoner og pastorale medarbejdere. Det er ganske forfærdeligt, at de i deres frygt for at blive udsat for repressalier fra deres biskop må optræde anonymt. Men der er nu også mange præster, ordensfolk, diakoner, pastoralassistenter, undervisere i religion og teologistuderende blandt dem, der ikke er bange for at få deres navn frem. Der er også mange akademikere, så mit indtryk er, at det især er uddannede katolikker, der støtter professorerne i deres krav om at få en dialog i gang med biskopperne om grundlæggende reformer i kirken.

Dagen efter teologernes memorandum blev trykt i Süddeutsche Zeitung, fik jeg det tilsendt fra Christian Weisner, der er formand for Wir sind Kirche i Tyskland. Jeg bad Carly Majholm, som jeg vidste, havde studeret i München, om at oversætte det, så vi kunne sende det ud som nyhedsmail. Det gjorde han lynhurtigt. Efter at vi havde sendt oversættelsen ud, "huggede" Erling Tiedemann den. Med Majholms tilladelse, men uden

VI ER OGSÅ KIRKEN

en forening af katolikker

at spørge VEOK eller nævne os ved navn, lagde han oversættelsen på katpod.s hjemmeside, samtidig med at han på sin sædvanlige lidt nedladende facon kommenterede den i en udsendelse. Men det skal nu have tak for alligevel, for det gjorde, at endnu flere end VEOK's medlemmer blev bekendt med de tyske teologers memorandum. Indtil nu har 67 danskere underskrevet memorandum'et på den liste, Wir sind Kirche står for. Af disse er 7 ikke medlemmer af VEOK. Sammen med de to, der har skrevet under på en anden liste, er det totale antal nu 69. Hvis I ikke har skrevet under endnu, kan I endnu nå det, for den meddelelse, jeg sendte ud om, at det var sidste udkald, viste sig at bero på en misforståelse. Jeg havde nemlig forstået det sådan, at underskrifterne skulle overdrages til den tyske bispekonference i forbindelse med dens møde i midten af marts, men nu har man besluttet, at indsamlingen skal fortsætte indtil pavens besøg i Tyskland til september. Håbet er at nå op på 100.000 underskrifter. Som jeg har sagt tidligere, hvis I på grund af manglende kendskab til tysk, ikke ved, hvordan I skal tilmelde jer, kan I sende mig en mail, så skal jeg nok sørge for, at jeres navn kommer på listen. Hvordan paven vil reagere, kan man af gode grunde ikke vide, men han bliver nødt til at imødekomme i hvert fald nogle af kravene. Ellers bliver der ballade.

Selv om underskrifter er strømmet ind fra hele verden, må der på verdensplan være mange, rigtig mange flere, der kan tilslutte sig teologernes reformønsker. Derfor vil jeg på IMWAC's uformelle formandsmøde, der finder sted samtidig med European Network's årsmøde i dagene fra den 28. april til 1. maj i Barcelona, foreslå, at man gør underskriftsindsamlingen virkelig international. Lad os få alle katolske græsrodsbevægelser til at offentliggøre memorandum'ets tekst og få tilmeldingssider på alle relevante sprog. Det kunne være interessant at se, hvor mange millioner underskrifter man så kunne få samlet sammen.

Om VEOK vil jeg kun sige følgende. Bestyrelsen har siden sidste generalforsamling holdt 7 bestyrelsesmøder og desuden været i regelmæssig mailkontakt og undertiden også i telefonisk kontakt med hinanden. Medlemstallet har været stødt stigende. Siden sidste generalforsamling har vi fået 11 nye medlemmer, således at tallet nu er på 116. Der har også været en afgang, så netto er der tale om en vækst på fire. Desuden har 9 nye meldt sig som interesserede, så det tal er steget fra 66 til 75.

Siden sidste generalforsamling har vi udsendt 28 elektroniske nyhedsmails og formandsbreve. Tager vi de journalister med, som står på vor liste, modtages de af cirka 200 personer. Vi ved, at mange sender vore nyhedsmails videre til andre, men til hvor mange, har vi naturligvis ingen anelse om. Men det har vi bestemt ikke noget imod, så det skal I bare fortsætte med. Jo flere der læser dem, desto bedre. Alt, hvad vi sender ud, placeres på vor hjemmeside. Hvor den i kalenderåret 2009 havde 4.546 besøg, steg dette

i 2010 til 7.178. Og ser man på antallet af personer, der klikkede sig ind, var det i 2009 2.555, i 2010 3.770. Så vi når ud til langt flere mennesker end vort medlemstal vidner om.

De 28 nyhedsmail og formandsbreve har været news og views mellem hinanden. Vi, det vil vel sige jeg, er også begyndt at skrive, hvad man kunne kalde "reflekterende orienteringer". Den første af den art var en kritisk kommenterende redegørelse om pavens ekstremt dyre besøg i Storbritannien – et besøg der har gjort, at de fleste sogne nu har måttet skære i deres aktiviteter. Hvad var den glamourøse begivenhed så egentlig værd, kan man med rette spørge.

VI ER OGSÅ KIRKEN

en forening af katolikker

Jeg har tænkt mig at fortsætte med at skrive den slags orienteringer. I øjeblikket har jeg fire på bedding, nej, det er måske så meget sagt, for de fleste er blot nogle, der ligger i mit hoved. Den første vil være en kritisk kommentar til Sebastian Olden-Jørgensens artikel : "Medier og misbrug. En analyse af krisens forløb i Den katolske Kirke i Danmark", som er trykt i Katolsk Magasin 2010. Den følger sig altså naturligt til den kommentar, vi allerede har sendt ud til Torben Riis' artikel i samme blad. Herefter er det min plan i løbet af foråret og sommeren at udarbejde yderligere tre orienteringer. Den første vil hedde et (dundrende) nej til Humanae vitae og fortælle om baggrunden for denne fejlslagne pavelige encyklika. Den anden skal handle om Den kirkelige Domstol og dens annulleringspraksis af ægteskaber. Det er der nemlig ikke mange katolikker, der har nogen viden om. Men jeg var så heldig eller skal man sige uheldig at blive rodet ind i en annulleringsproces som vidne og det var en temmelig bizar oplevelse, som jeg gerne vil dele med andre. Og den tredje skal orientere om de tre messeformer, vi nu har i vor kirke: den latinske messe, den danske messe og den nu genindførte tridentinske messe på latin. Hvori adskiller de sig fra hinanden? Det tror jeg ikke, mange katolikker ved.

Endelig kan jeg fortælle, at til august eller september udkommer en lille bog med titlen "Alligevel katolik". Initiativet til denne blev i forsommeren taget Gunnar Martin Nielsen, som nogle af jer sikkert husker som en populær præst i Skt. Knud Lavards kirke i Lyngby og en strålende redaktør af det hedengangne "Katolsk Ugeblad" for snart halvtreds år siden. I bogen giver 12 katolikker hver deres forklaring på, hvorfor de ikke har forladt kirken og søgt til et andet kirkesamfund, hvor misbrug af børn og unge ikke finder sted. Hvert indlæg skulle være "personligt, oplysende, kritisk og økumenisk". Og det er mit bidrag også blevet. Det hedder "Ikke en anden, men en anderledes kirke". Det skal nok vække opsigt, for jeg lægger ikke skjul på, at jeg aldrig har købt den fulde katolske pakke, og at min katolicisme er en à la carte- eller cafeteria-katolicisme. Men jeg forklarer også, at det er der hverken noget suspent eller odiøst ved, for det var Paulus' og de middelalderlige teologers også. Ja, det er selv pave Benedikts katolicisme. Når bogen udkommer, vil nok alle de frelste, og hvad der ellers er af beton- og jubelkatolikker, falde over mig og kræve mig ekskluderet. Det tager jeg dog ganske roligt, for min tro er mit problem, ikke deres. Og jeg har nu heller ikke skrevet min lille bidrag til dem, men har derimod haft alle dem i tankerne, der er i tvivl om deres tro og deres tilknytning til kirken. Har jeg givet dem nogle argumenter for at blive i kirken, kan jeg kun være tilfreds.

Til sidst vil jeg gerne takke vore medlemmer for deres støtte. Og sige tak til Ursula Lund, som nu træder ud af bestyrelsen, for hendes indsats i de sidste to år. Jeg vil også gerne byde velkommen til Tove Svendsen Valesin, som har indvilget i at træde ind i bestyrelsen i Ursulas sted. Tak til jer alle sammen.

